

כח הדוחף

לזכותו יש לזקוף במדה רבה את השפעתו הקורנת על טובי הלומדים של רבי וולויל'ה סולובייצ'יק, גאב"ד בריסק, שנעשתה למעין המתגבר (ראה בכרך השלישי). הדבר היה בשלהי שנת תרפ"ט, כשבא מירושלים רבי איסר זלמן מלצר בכדי להשתתף בחג חנוכת הבית של ישיבת קלצק, ובהזדמנות זו המתיק סוד עם רבי אליעזר יוד'ל, שבא גם הוא להיות נוכח בחגיגה, שיואיל לשלוח את אחד מבכירי הישיבה דמיר (המדובר היה ברבי מיכל פיינשטיין שנעשה לימים חתנו של רבי וולויל'ה ונחשב כיום מגדולי מרביצי תורה ועומד בראש כולל „בית יהודה" בת"א) לצקת מים על ידיו של הרב מבריסק. „חבל", אמר לו רבי איסר זלמן, „שעולם התורה אינו גהנה במדה מספיקה מזיו תורתו של רבי וולויל'ה". אביו, רבי חיים, שימש רוב ימיו מרביץ תורה בוואלוח'ין. רק כשנסגרה הישיבה, בגזירת השלטונות הרוסיים, הושיבוהו על כסא רבנות – וגם אז לא פסק מלהעניק טובו ללומדים. אולם רבי וולויל'ה לא היה מימיו תופס ישיבה, במובן המקובל, ממילא לא באו כוחותיו הגאונים לידי התבטאות מתאימה, וכשאינ „מקבלים" חסר כח הדוחף והמעורר ל„משפיע", עד שכתוצאה מכך נמצא העולם חסר.

בעקבות שיחה זו הסכים רבי אליעזר יוד'ל ונתן ידו לארגן בכל שנה סיעה מיוחדת של בחורים, מטובי הלמדנים בישיבה, שיהיו נוסעים לבריסק ועושים פרק-זמן במחיצתו של רבי וולויל'ה, שומעים את לקחו ועוסקים בסדר „קדשים". למרות הקשיים שהיו מנת-חלקו באיזון התקציב הכספי של הישיבה, סיפק את צרכי חבורה זו, שנועדה לטפח גאוני ישראל, ביד רחבה והעדיפם על-פני שאר תלמידים. ואכן בשובם היה רישומם של ה„בריסקאים" ניכר היטב בישיבה ותרמו הרבה להשבחת רמת הלימודים. עם המחזור הראשון של החבורה ששלח לבריסק נמנה גם בנו רבי אברהם מאיר פינקל, גדול בתורה, מחניכי סלובודקה, שהשתדך אחר-כך עם „בית הרב" הבריסקאי, כשהתחתן עם מרת צירל בתו של רבי צבי דוב גליקסון מוורשה, גיסו של רבי וולויל'ה [חתן רבי חיים מבריסק].

רבי אליעזר יוד'ל עזר בדרך נוספת להפיץ בישיבות מתורת בריסק, כשהשפיע באמריקה, ביחד עם רבי שלמה פוליאצ'יק ורבי אליעזר סילבר, על המדבן ר' זאב סיגל לתרום את דמי הוצאות ההדפסה של „חידושי רבינו חיים הלוי" שיצאו לאור פעם ראשונה בשנת תרצ"ו.